

וכן הוא בכל דבר שבא משום חטא ואשמה, [כלומר כל מותר חטאת ואשם דינו כן], **יביאו ממנו עולות, ויהיה הבשר לגבוה, והעורות לכהנים.**

ודרשתו זו של יהוידע, נרמזת בדבריו בספר מלכים (בי"ב י"ז), שאמר, "כִּסְף אֲשֶׁם וְכֶסֶף חֲטָאוֹת" [כלומר מותר אשם ומותר חטאת], "לא יִבְאֵ בֵּית ה'" [להיות כולו לגבוה, אלא יקרב עולה, וכך גם] "לְכֹהֲנִים יְהוּי".

ששה שופרות של נדבה

כבר נתבאר, שעל ששה שופרות שבמקדש היה כתוב נדבה.

ולהלן יתבאר בעזה"י אלו מעות היו נותנים בשופרות אלו ולמה היו צריכים ששה שופרות.

א. לדעת חזקיה – בשופרות אלו היו נותנים מעות המיועדות להביא מהן קרבנות עולות נדבה של ציבור, הקרבים בזמן שאין קרבן אחר להקריב.

והסיבה שתקנו ששה שופרות, היא כנגד ששה בתי אבות, שכל משמר היו חלוק לששה בתי אבות, כל בית אב משמש יום אחד מששת ימי השבוע [ובשבת כולם שווים], ואם היה להם שופר אחד בלבד, היו באים לידי מריבה, שמא באותו יום של בית אב ראשון או של בית אב שני יביאו נדרים ונדבות הרבה, ולא יהיה מזבח בטל, לא יטול הבית אב מן השופר כלום, ובשאר ימות השבוע של בתי אבות אחרים לא יביאו נדרים ונדבות כל כך, ונמצא אותם בתי אבות מקריבים מן השופר שלא יהא המזבח בטל, והיו עורות שלהם, ויריבו איתם הראשונים ויאמרו יש לכם עורות ואנו אין לנו כלום^א, ולפיכך תיקנו ששה, שלא יטול זה משופרו של זה, [וכשהמעות באות נותנים אותן לששה שופרות בשווה].

ד. גם לדעת רבי יוחנן – בשופרות אלו היו נותנים מעות המיועדות להביא מהן קרבנות עולות נדבה של ציבור, הקרבים בזמן שאין קרבן אחר להקריב.

אבל לדעתו, הסיבה שתקנו ששה שופרות, משום שהיו המעות הבאות לנדבה מרובות, ולכן היו צריכים לכך ששה שופרות שלא יהיו יתעפשו המעות על ידי הדוחק.

^א ואי משום הנך עולות שהביאו יחידים במשמרות שלנו משום מזלינו הוא. אי"נ פעמים מקריבים שלמים והעורות לבעלים. [קרבן העדה].